

Voor mijn opa. Mijn favoriete geek.

HOLLY SMALE

GEEK GIRL

(KNAP ANDERS!)

GOTTMER

Haarlem

© 2013 Holly Smale
Oorspronkelijke titel: *Geek Girl*
Oorspronkelijke uitgever: HarperCollins Children's Books, Londen

Voor het Nederlandse taalgebied:
© 2013 Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV,
Postbus 317, 2000 AH Haarlem (e-mail: post@gottmer.nl)
Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV maakt deel uit van
de Gottmer Uitgevers Groep BV
Vertaling: Suzanne Braam
Omslagontwerp: Suzanne Nuis, Haarlem
Vormgeving binnenwerk: Rian Visser Grafisch Ontwerp, Haarlem
Druk en afwerking: Ten Brink BV, Meppel

ISBN 978 90 257 5289 7
ISBN 978 90 257 5422 8 (e-book)
NUR 284, 285

www.gottmer.nl

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeleenvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op een andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

geek /gi:k/ zelfst.nw.; de (m); meervoud:
geeks

Informeel, Amerikaans-Engels.

1. Een niet-modicus, of sociaal onbeholpen
persoon.

2. Een geobsedeerde enthousiasteling.

3. Een persoon die de behoefte voelt om het
woord geek op te zoeken in het woordenboek.

Afleidingen: geeky bijvoegl. nw.

Oorsprong: afgeleid van het woord geek, Oud-
engels woord, afkomstig uit een Engelse streek-
taal. Geek betekent gek, dwaas.

1

Mijn naam is Harriet Manners, en ik ben een geek. Ik weet dat ik een geek ben, omdat ik het woord net heb opgezocht in het woordenboek. Ik heb alle symptomen aangevinkt die ik herkende en ik blijf ze allemaal te hebben. Dat is – om heel eerlijk te zijn – geen enorme verrassing voor me. Het feit dat er een woordenboek op mijn nachtkastje ligt, had al een aanwijzing kunnen zijn. Dat er een potlood van het Natural History Museum en een liniaal naast liggen, zodat ik interessante woorden netjes kan onderstrepen, zegt ook genoeg.

O, en het woord GEEK staat met rode viltstift op mijn schooltas geschreven. Dat is gisteren gebeurd.

Ik heb het natuurlijk niet zelf gedaan. Als ik al zou besluiten mijn eigen spullen te bekladden, zou ik een prikkelende zin kiezen uit een heel goed boek, of een interessant feit dat maar weinig mensen weten. En ik zou het zeker niet met rood doen. Ik zou zwart nemen of blauw, of misschien groen. Ik ben geen groot fan van de kleur rood, al is het wél de langste golflengte van licht die voor het menselijk oog waarneembaar is.

Ik weet eerlijk gezegd niet wie het op mijn tas heeft geschreven – hoewel ik mijn verdenkingen heb – maar ik kan je vertellen dat het handschrift bijna onleesbaar is. Ze hebben vorige week duidelijk niet geluisterd toen de leraar ons vertelde dat het handschrift een zeer belangrijk onderdeel van je zelfexpressie is. En dat is alleen maar gunstig, want als ik dezelfde kleur stift kan vinden, zou ik de letter R tussen de G en de E in kunnen frummelen.

En dan zou ik kunnen doen alsof dat woord – GREEK – slaat op mijn belangstelling voor oude geschiedenis en feta.

Ik hou eigenlijk meer van cheddar, maar dat hoeft niemand te weten.

Maar goed. Aangezien mijn schooltas, de anonieme vandaal en het Engelse woordenboek het met elkaar eens blijken te zijn, kan ik alleen maar concluderen dat ik inderdaad een geek ben.

Wist je dat het woord geek in vroeger tijden de betiteling was voor een artiest die op volksfeesten een levende kip, slang of vleermuis de kop afbeet als onderdeel van zijn optreden?

Precies! Alleen een geek zou zo iets weten.

Is dat niet ironisch?

2

Nu je weet wie ik ben, zul je ook wel willen weten waar ik ben en wat ik doe, toch? Personen, actie en locatie: daarmee kun je een verhaal maken. Dat heb ik gelezen in een boek met de titel *Hoe schrijf je een verhaal*, geschreven door een man die op dit moment geen enkel verhaal heeft, maar die precies weet hoe hij een verhaal moet vertellen, mocht het zover komen.

Dus.

Het is momenteel december. Ik lig in bed – lekker ingestopt onder zo’n veertien dekens – en ik doe helemaal niets behalve per seconde warmer worden. Ik wil je helemaal niet ongerust maken of zo, maar ik denk dat ik misschien ernstig ziek ben. Mijn handen zijn klam, mijn maag speelt steeds op en ik ben beduidend bleker dan tien minuten geleden. Plus: mijn gezicht is bedekt met iets wat alleen maar kan worden omschreven als een soort... uitslag. Het zijn rode vlekjes die verspreid zijn over mijn wangen en voorhoofd, op een rommelige, niet-symmetrische manier. Op mijn kin zit een grote rode vlek. En bij mij linkeroor zie ik er nog eentje.

Ik pak nog een keer het kleine spiegeltje van het tafeltje naast mijn bed, kijk er in en slaak een luide zucht. Geen twijfel mogelijk: ik ben ernstig ziek. Het zou volkomen fout zijn het risico te nemen dat ik andere, mogelijk minder geharde immuunsystemen met deze gevaarlijke infectie zou aansteken. Ik zal me gewoon in mijn eentje door deze ziekte heen moeten slaan.

De hele dag alleen en nergens heen.

Snuivend schuif ik iets dieper onder mijn dekbed en ik kijk op mijn klok, die aan de muur tegenover mijn bed hangt. (Heel knap, alle cijfers zijn onderin geschilderd, alsof ze net van hun plaats zijn gevallen. Maar het betekent wel dat als ik haast heb, ik zo'n beetje moet gokken hoe laat het is.) Dan doe ik mijn ogen dicht en tel in mijn hoofd:

Tien, negen, acht, zeven, zes, vijf, vier, drie, twee...

Op dat moment, precies op tijd, zoals altijd, gaat de deur open en de kamer ontploft: haren en tas en jas en overal armen. Als een bom in de vorm van een meisje. Daar, als bij zeer punctuele toverslag, is Nat.

Voor alle duidelijkheid, Nat is mijn beste vriendin en we zijn zo op elkaar ingespeeld dat het lijkt of we samen één stel hersenen hebben, dat in twee stukken is verdeeld bij onze geboorte. Of (waarschijnlijker) twee stel hersenen, die kort daarna verstrengeld zijn geraakt. Hoewel we elkaar pas ontmoetten op ons vijfde, dus ik bedoel dit duidelijk metaforisch, want anders waren we al lang dood.

Wat ik probeer te zeggen is: we zijn heel close. We zijn in harmonie. We zijn één en dezelfde. We hebben dezelfde gedachten en er valt nooit een kwaad woord. We bewegen in volmaakte, onvoorwaardelijke synergie. Als twee dolfijnen in Sea World die op exact hetzelfde moment springen en de bal naar elkaar overgooien.

Maar goed. Nat zet een stap de kamer in, kijkt naar me en blijft dan staan met haar handen in haar zij.

'Goedemorgen,' zeg ik met schorre stem vanonder de dekens en dan begin ik hard te hoesten. Iemand die hoest, blaast lucht

uit met een snelheid van zo'n 95 km per uur. Zonder op te schep-
pen denk ik dat de lucht die mijn mond verlaat minimaal een
snelheid van rond de 100 of 110 km per uur haalt.

'Haal het niet in je hoofd!' snauwt Nat.

Ik hou op met hoesten en kijk haar aan met mijn meest ronde
en verwarde ogen. 'Hmmm?' zeg ik onschuldig. En dan begin
ik weer te hoesten.

'Ik meen het. Waag het niet er zelfs maar aan te denken.'

Ik heb geen idee waar ze het over heeft. Mijn hersenen moe-
ten gezwollen zijn van de koorts.

'Nat,' zeg ik zwakjes. Ik doe mijn ogen dicht en druk met mijn
hand tegen mijn hoofd. Ik ben een lege huls. Een schaduw van
mijn vroegere ik. 'Ik heb slecht nieuws.' Ik doe één oog open
en kijk de kamer rond. Nat staat nog steeds met haar handen
in haar zij.

'Laat me raden,' zegt ze droog. 'Je bent ziek.'

Ik tover een zwak, maar dapper glimlachje tevoorschijn, zo
een als Jane aan Lizzie schenkt in *Pride and Prejudice* als ze aan
bed gekluisterd is door een zeer zware verkoudheid, maar zich er
dapper doorheen slaat. 'Je kent me zo goed,' zeg ik warm. 'We
zijn echt twee zielen, één gedachte, Nat.'

'En jij hebt het goed mis als je denkt dat ik je niet zo meteen
aan je voeten uit bed zal sleuren.' Nat doet een paar stappen
in mijn richting. 'En ik wil ook mijn lippenstift terug,' voegt ze
eraan toe.

Ik schraap mijn keel. 'Lippenstift?'

'Ja, de lippenstift waarmee je al die rode stippen op je gezicht
hebt gezet.'

Ik doe mijn mond open en weer dicht. 'Het is geen lippenstift,'
zeg ik met een klein stemmetje. 'Het is een gevaarlijke infectie.'

‘Dan is het een gevaarlijke infectie met glitters, Harriet, die toevallig perfect bij mijn nieuwe schoenen past.’

Ik schuif iets dieper onder de dekens, zodat alleen mijn ogen nog zichtbaar zijn. ‘Infecties zijn tegenwoordig heel complex,’ zeg ik zo gewichtig mogelijk. ‘Soms kunnen ze zelfs het licht weerspiegelen.’

‘Zodat je kleine gouden vlekjes ziet?’

Ik steek mijn kin uitdagend omhoog onder de deken. ‘Soms.’

Nats neusvleugels trillen even en ze rolt met haar ogen. ‘Tuurlijk. En er komt wit talkpoeder van je gezicht, hè?’

Ik snuif even. O, *chippies*. ‘Het is belangrijk om zieke mensen droog te houden,’ zeg ik zo luchtig als ik maar kan. ‘Bacteriën ontwikkelen zich sneller in vochtige omstandigheden.’

Nat zucht weer. ‘Kom uit bed, Harriet.’

‘Maar...’

‘Kom uit bed.’

‘Nat, ik...’

‘Eruit. Nu.’

Ik kijk in paniek onder de dekens. ‘Maar ik ben niet klaar! Ik heb mijn pyjama nog aan!’ Ik doe nog een laatste, wanhopige poging. ‘Nat,’ zeg ik, terwijl ik van tactiek verander en er in mijn meest serieuze, lage stem aan toevoeg: ‘Jij snapt het niet. Hoe zul je je voelen als je het mis hebt? Hoe kun je nog verder leven met jezelf? Misschien ga ik wel dóód.’

‘Dat zou heel goed kunnen,’ stemt Nat in, terwijl ze weer twee stappen in mijn richting doet. ‘Je gaat dood. Over een paar seconden is het met je gedaan, Harriet Manners. En als dat zo is, kan ik uitstekend doorleven met mezelf. Kom uit bed, aansteller!’

En voor ik mezelf kan beschermen, springt Nat opeens op me af en trekt de dekens weg.

Er valt een lange stilte.

'O, Harriet,' zegt Nat ten slotte met bedroefde en tegelijkertijd triomfantelijke stem.

Want ik lig helemaal aangekleed in bed met mijn schoenen aan. In mijn ene hand heb ik een bus talkpoeder en in de andere een vuurrode lippenstift.

3

Oké, ik heb een beetje gelogen.

Twee keer eigenlijk.

Er is helemaal geen perfecte harmonie tussen Nat en mij. We zijn echt wel close, we zijn ook bijna altijd samen en we zijn absoluut dol op elkaar, maar er zijn momenten, nu we bijna volwassen zijn, waarop onze interesses en passies ons een heel klein beetje uit elkaar drijven.

Nou ja, heel ver eigenlijk.

Maar we blijven onafscheidelijk, natuurlijk. We zijn beste vriendinnen omdat we elkaar vaak aan het lachen maken, soms heel erg... Een keer zei ik iets waardoor Nat zó moest lachen dat er sinaasappelsap uit haar neus spoot (op het witte kleed bij haar thuis en daarna viel er even helemaal niets meer te lachen). En ook omdat ik me kan herinneren dat ze op de vloer van het balletzaaltje plaste; ze was zes. En zij is de enige in de hele wereld die weet dat ik nog steeds een poster van een dinosaurus aan de binnenkant van de deur van mijn klerenkast heb hangen, vastgeplakt met plakband.

Maar de laatste paar jaar zijn er zeker minuscule puntjes geweest waarop onze verlangens en behoeften... een beetje botsen. En misschien deed ik daarom vanmorgen alsof ik zieker was dan ik was. Ik voelde me best redelijk.

Zelfs goed, eigenlijk. Ik voel me fantastisch!

En daarom is Nat een beetje boos op me als we zo hard als we kunnen naar de schoolbus rennen.

‘Weet je,’ zegt Nat met een zucht, als ze voor de twaalfde keer blijft staan tot ik haar heb ingehaald. ‘Ik heb vorige week met jou die achterlijke documentaire over de Russische Revolutie bekeken, en die duurde zo’n vierhonderd uur. Het minste wat jij nu kunt doen, is met mij deelnemen aan een Educatieve Gelegenheid waarbij we een blik op textiel gaan werpen vanuit het perspectief van de consument en het individu.

‘Shopper,’ zeg ik hijgend. Ik sla mijn armen om mezelf heen, zodat ik niet in tweeën splijt. ‘Dat heet shoppen.’

‘Dat staat niet in de folder. Het is een excursie van school, dus er moet iets leerzaams aan zijn.’

‘Nee,’ zeg ik snuivend. ‘Dat is niet waar.’

Nat blijft weer staan wachten tot ik haar heb ingehaald. ‘Het is niets anders dan shoppen.’

Eerlijk gezegd denk ik dat ik hier een punt heb. We gaan naar The Clothes Show Live, in Birmingham. Zo genoemd – waarschijnlijk – omdat ze je kleren laten zien. Live. In Birmingham. En je kunt ze kopen. En naderhand mee naar huis nemen.

Wat normaal gesproken bekendstaat als shoppen.

‘Het is leuk,’ zegt Nat die weer een paar meter voor me uit rent. ‘Ze hebben daar alles, Harriet. Alles wat je maar zou willen hebben.’

‘Je méént het,’ zeg ik zo sarcastisch als ik maar kan, want ik ren nu zo hard dat mijn adem begint te piepen. ‘Hebben ze een schedel van de driehoornige *Triceratops*?’

‘... Nee.’

‘Hebben ze een levensgroot model van het eerste vliegtuig dat door de lucht heeft gevlogen?’

‘... Waarschijnlijk niet.’

‘En hebben ze een manuscript van Shakespeare, met een paar

kleine witte handschoenen erbij zodat je het echt kunt aanraken?’

Nat denk erover na. ‘Kleine kans dat ze dat hebben,’ geeft ze toe.

‘Dan hebben ze dus niet alles wat ik wil hebben, hè?’

We rennen naar de deur van de bus en ik krijg nauwelijks lucht meer. Ik begrijp het niet: we hebben allebei dezelfde afstand gerend, en het heeft ons allebei evenveel energie gekost. Ik ben een hele centimeter kleiner dan Nat, dus hoeft ik bij dezelfde snelheid gemiddeld zelfs minder massa voort te bewegen. We hebben allebei precies evenveel gymlessen per week. En toch loop ik – ondanks de wetten van de natuurkunde – met een paars gezicht te hijgen, terwijl Nat een lichte bloes heeft en nog steeds door haar neus kan ademen.

Soms is natuurkunde onbegrijpelijk.

Nat begint in paniek op de deur van de bus te trommelen. We zijn te laat – dankzij mijn uitstekende acteerkwaliteiten – en het ziet er naar uit dat de bus misschien zonder ons vertrekt. ‘Harriet,’ snauwt Nat. Ze draait zich om en kijkt me aan, terwijl de deuren van de bus zuigende geluiden beginnen te maken alsof ze staan te zoenen. ‘Tsaar Nicolaas II werd ten val gebracht door Lenin in 1917.’

Verbaasd knipper ik met mijn ogen. ‘Ja,’ zeg ik. ‘Dat klopt.’

‘Denk je nou echt dat ik dat wil weten? Het wordt niet eens behandeld in onze examenstof. Ik heb het nóóit hoeven weten. Dus nu ben jij aan de beurt om wat schoenen op te pakken en *ooh* en *aah* tegen me te roepen, omdat Jo garnalen heeft gegeten en daar allergisch voor is. Ze is dus ziek, ze kan niet mee, en ik ga niet vijf uur lang in mijn eentje in een bus zitten, oké?’

Nat haalt diep adem en ik schaam me en kijk naar mijn han-

den. Ik ben een zeer egoïstisch mens. Ik ben ook een heel schitterend mens: mijn handen zijn bedekt met gouden glitters.

‘Oké,’ zeg ik met een klein stemmetje. ‘Sorry, Nat.’

‘Ik vergeef het je.’ De deuren van de bus gaan eindelijk open. ‘Stap in deze bus en doe één dagje alsof je een ieniemienie klein beetje belangstelling hebt voor mode.’

‘Oké,’ zeg ik, met een nog kleiner stemmetje.

Want, mocht je daar intussen nog niet achter zijn gekomen, hierin verschillen Nat en ik echt: dat heb ik dus niet.

4

Voordat we in de bus stappen, wil je misschien iets meer over me weten.

Of niet, dat kan ook natuurlijk. Misschien denk je: schiet nou maar op, Harriet, want ik heb niet de hele dag de tijd. Dat zegt Annabel steeds. Voor zover ik weet hebben volwassenen zelden de hele dag de tijd. Als je echter – net als ik – aan de ontbijttafel leest wat op de dozen met cornflakes staat, wat er op de flessen met shampoo staat, terwijl je aan het douchen bent en graag dienstregelingen van de bus leest, terwijl je al weet welke bus je neemt, is hier wat meer informatie:

1. Mijn moeder is dood. Als mensen dit horen, voelen ze zich altijd ongemakkelijk en dan beginnen ze vaak over het weer. Maar ze stierf toen ik drie dagen oud was, dus haar missen lijkt een beetje op het houden van een personage uit een boek. De enige verhalen die ik over haar ken, heb ik gehoord van andere mensen.
2. Ik heb een stiefmoeder, Annabel. Ze trouwde met pap toen ik zeven was. Zij lééft in elk geval en werkt als advocate. (Je wil niet weten hoeveel ruzies mijn ouders hebben over die twee feiten. 'Ik lééf in elk geval!' schreeuwt Annabel dan. 'Je bent advocate,' schreeuwt pap terug. 'Wie hou je voor de gek?')

3. Pap zit in de reclame. ('Niet zoals fotomodellen in reclame zitten,' legt Annabel altijd uit als ze eters hebben. 'Ik schrijf de teksten voor de reclames,' antwoordt pap gefrustreerd. 'Ik zit zo *in de reclame* als maar kan!' 'De modellen uitgezonderd,' zegt Annabel zachtjes. En op dat moment loopt pap stampend naar de keuken om nog een flesje bier te halen.
4. Ik ben enig kind. Dankzij mijn ouders heb ik nooit iemand met wie ik op de achterbank van de auto kan ruziën.
5. Nat is niet alleen mijn Beste Vriendin. Ze heeft zichzelf zo bestempeld, ook al heb ik haar gezegd dat dit een beetje overbodig was, want ze is ook mijn Enige Vriendin. Dit komt misschien doordat ik de neiging heb de grammatica van anderen te verbeteren en hun feiten te vertellen waarin ze niet geïnteresseerd zijn.
6. En lijstjes maak. Zoals dit.
7. Nat en ik kennen elkaar al tien jaar. We kwamen elkaar tegen toen we vijf waren. We zijn dus vijftien. Ik weet dat je dat zelf had kunnen uitrekenen, maar ik kan er niet van uitgaan dat andere mensen van hoofd-rekenen houden, alleen maar omdat ik het graag doe.
8. Nat is mooi. Toen we jong waren, legden volwassenen een vinger onder haar kin en zeiden: 'Zij gaat vast harten breken,' alsof ze hen niet kon horen en er niet